

tentia obuia: ἐπορεύθησαν. Schol. ἔτειλαν, ἔτελείωσαν, ἤνυσαν. Eset igitur τέλλει noua forma pro τελειοῦν, ducta a τέλω, tanquam primituo. Obuium est ἔτειλαν pro ἔστειλαν habere; in Aug. Cod. glossa est, ἔστείλαντο, ἐπορεύθησαν. Ita ἔτειλαν, pro ἔστειλαν, et hoc pro ἔστείλαντο. Analogiam haberent haec. Sed exemplum nondum vidi. Apud Apollon. III, 277 τέλλεται pro στέλλεται dictum vult Schol. At ibi οἷον τε νέοις ἐπὶ φορβάσιν οἴστρος τέλλεται est pro ἐπιτέλλεται inuidit. cf. sup. ad I, 122.

132. Sane ἀνθεμα possint ad duo tantum genera reuocari, arborum et aquaticarum plantarum; melius tamen, quod et Mingarell. voluit, δ' apponas post δενδρέων, vt sit: τὰ μὲν χερσόθεν, δ' αὐγλαῶν δενδρέων δ', ὑδωρ δ' ἄλλα φέρεται. mutata orationis forma pro τὰ δὲ απὸ δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὑδατος. Ad v. 129 sqq. praecclare disputat Gedik. V.Cl.

153. ἐς δὲ τὸ πᾶν scribendum, metri caussa; dictum autem puto pro πάντως, vt alias εἰς πάντα. Porro ἐρμηνέων χαρίζει, pro ἐρμηνείας, quae eloquutio est antiquis; *verbis, carmine, reddenda sunt illa animi cogitata.* Ait scilicet, se adhuc multa habere, quae huic digressioni subiungere possit; se enim naturae beneficio arti lyricae natum, non studio et usu poetam factum, ut alios, qui inanibus verbis strepant.

158. Malo cum Dawesio stare Misc. crit. p. 52. in restituendo γαρύεμεν, et loca, in quibus dualis de pluribus dictus occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: Etsi contra sentiunt viri docti, vt Ern. ad Il. a, 566. Lennep. ad Greg. Cor. p. 97. Vauvill. ad Sophocl. Antig. p. 55. Ita res se habet in laudato loco Il. a, 566. et in Il. δ, 452.3., vbi ποταμοὶ συμβάλλετον occurrit, manifestum sit poetam de duobus amniibus cogitasse. Erit sic: μαθόντες δὲ, (qui non ingenio